1 Samuel - Comentarii Jean Koechlin

Ajungem astăzi la cărţile lui Samuel. Totuşi perioada judecătorilor nu s-a încheiat şi-i vom vedea pe încă doi dintre ei – Eli şi Samuel – înainte ca să debuteze perioada împăraţilor. La fel cum a procedat în cazul lui Samson, Dumnezeu începe prin a ne prezenta familia în care urma să se nască Samuel. Elcana era un levit (1 Cronici 6.33-38) care locuia în ţinutul muntos al lui Efraim (v. 1). El avea două soţii: Penina şi Ana. Faptul acesta nu era după gândul lui Dumnezeu şi vom vedea care-i sunt consecinţele în această familie: dispute continue, până acolo încât Penina poate fi numită rivala (adversara) Anei. În loc să o mângâie pentru că nu are copilul pe care şi-l doreşte, Penina nu încetează să o „provoace amar“. Ce trist este să găsim duşmani într-o familie! Cum sunt raporturile noastre cu fraţii şi cu surorile noastre?În fiecare an, Elcana se suia cu familia lui la Şilo, locul unde Domnul aşezase amintirea numelui Său. Acolo se găseau chivotul legământului şi preoţii. Ana, de data aceasta, îşi aduce acolo durerea şi o expune înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Nu era acesta cel mai bun lucru pe care-l putea face? Să procedăm şi noi la fel, în loc să răspundem acelora care ne răscolesc durerea. Atunci vom realiza că avem de-a face cu „Dumnezeul oricărei mângâieri“ (2 Corinteni 1.3).

Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor care au în vedere numai satisfacţia noastră (Iacov 4.3). Dimpotrivă, dacă scopul nostru este gloria Lui, niciodată nu va ezita să ne răspundă la rugăciuni (Ioan 14.13). Acesta este şi cazul Anei. Ea a cerut un fiu, nu ca să-l păstreze în mod egoist, ci ca el să devină un slujitor al lui Dumnezeu pentru „toate zilele vieţii lui“ (v.11). Aceasta este şi cea mai scumpă dorinţă a părinţilor credincioşi: copiii lor să se poată consacra Domnului Isus de timpuriu. Fără nici o îndoială că aşa a fost rugăciunea părinţilor multora dintre tinerii noştri cititori, chiar înainte de a-i fi născut. Dar răspunsul depinde şi de voia voastră personală. Dacă, asemenea lui Samuel, aveţi o mamă evlavioasă, care zi de zi v-a prezentat înaintea Domnului, sunteţi privilegiaţi; dar purtaţi şi o mare răspundere.Ana a adus problema ei la cunoştinţa lui Dumnezeu „prin rugăciune şi prin cerere“, cum îndeamnă Filipeni 4.6. Dar ea a înţeles şi versetul anterior atunci când i-a răspuns cu blândeţe lui Eli, care o acuzase pe nedrept că este beată. Acum nu mai are aceeaşi înfăţişare tristă. Pacea lui Dumnezeu îi umple inima (Filipeni 4.7) înainte chiar de a primi răspunsul care nu va întârzia. „Ascultat de Dumnezeu“ (sau „Cerut de la Dumnezeu“ – v.20) va fi numele micului Samuel.

Potrivit cu Filipeni 4.6, verset citat ieri, actul recunoştinţei este o parte indispensabilă a rugăciunilor noastre. Ana nu întârzie să mulţumească Aceluia care i-a ascultat rugăciunea. Să nu uităm să facem lucrul acesta de fiecare dată când Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre. Însă Ana merge chiar mai departe. Pentru ea reprezintă o ocazie de a-L lăuda pe Domnul cu o frumoasă cântare. Care este tema laudei ei? Sfinţenia lui Dumnezeu (v. 2), cunoştinţa Lui (v. 3), puterea Lui (v. 6), dreptatea Lui (v. 10). Dar, înainte de toate, ea preamăreşte harul al cărui nume îl poartă (Ana înseamnă har) şi al cărui subiect este. Acest har îl ia pe cerşetorul mizerabil (pe tine şi pe mine) din ţărână (imagine a morţii) şi din „gunoiul“ păcatului, pentru a-i da un loc împreună cu Isus, în gloria şi în împărăţia Lui.Cuvintele din finalul cântării vorbesc despre acest Împărat puternic, „Unsul“, care este Domnul Isus. (În Cuvântul lui Dumnezeu, cornul este un simbol al tăriei). Oare ne bucurăm noi, ca şi Ana, de o asemenea mântuire (v.1) şi de un asemenea Mântuitor? Este instructiv să comparăm cuvintele Mariei din Luca 1.46-55 cu această cântare a Anei. Şi Maria se bucura, nu numai de Dumnezeu Mântuitorul ei, dar şi de ceea ce puterea şi îndurarea Lui făcuseră pentru Israel (Luca 1.54).

Aşa cum promisese, Ana s-a despărţit de fiul ei, care de atunci încolo a locuit cu Eli la Şilo, în prezenţa Domnului. Să remarcăm contrastul dintre acest mic copil care slujea şi fiii lui Eli, deja adulţi, care, prin purtarea lor rea, constituiau o ruşine pentru preoţie. Ce exemplu rău dădeau ei întregului popor şi, în particular, micului Samuel care-i vedea în fiecare zi! Voi, care sunteţi vârstnici, trebuie să fiţi atenţi la exemplul pe care îl daţi celor mai tineri, care vă observă. Amintiţi-vă de aceste cuvinte solemne ale Domnului din Matei 18.6: „Oricui va face să se poticnească unul singur din aceşti micuţi care cred în Mine, îi este de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie scufundat în adâncul mării“. Iar în ce vă priveşte pe voi, cei tineri, nu vă lăsaţi influenţaţi de comportamentul rău al unora mai în vârstă, care se numesc pe ei înşişi creştini. Priviţi la Domnul Isus!Din această istorie frumoasă a lui Israel putem lua pentru noi adevărul că şi un copil mic poate să-I servească Domnului; mai mult, că la această vârstă el poate fi asemenea lui Isus (comp. v. 26 cu Luca 2.52).

În ochii poporului, conduita rea a fiilor lui Eli era scandaloasă. Şi ce dezonoare a adus ea numelui lui Dumnezeu! Hofni şi Fineas (acesta din urmă poartă chiar numele unui mare preot credincios: Numeri 25.11) fuseseră crescuţi în apropierea sanctuarului, în strâns contact cu adevărurile divine. Mare era răspunderea lor comparativ cu cea a poporului! Mare este şi răspunderea noastră, dacă am avut aceleaşi privilegii conferite de educaţia pe care am primit-o!Eli, în sine un om evlavios, n-a ştiut să-şi înfrâneze copiii. În mod cert a încercat să-i mustre (v. 23), dar i-a lipsit fermitatea. Unii copii îi găsesc pe părinţii lor câteodată prea severi. Ei ar trebui să ia în considerare consecinţele educaţiei lipsite de fermitate asupra fiilor lui Eli! Chiar pentru Eli însuşi, aceste urmări au fost dramatice: casa lui a fost scoasă din slujba preoţiei, fiii săi au fost omorâţi în aceeaşi zi. Un profet este trimis să-i aducă acest trist mesaj. Noul Testament confirmă că, atunci când copiii unui slujitor al lui Dumnezeu nu sunt supuşi şi disciplinaţi, ei pot anihila toată puterea serviciului tatălui lor (1 Timotei 3.4, 5). Sub incidenţa acestui avertisment se poate afla familia unuia sau altuia dintre tinerii noştri cititori.

Din fragedă copilărie, Samuel a aparţinut Domnului şi I-a slujit. Dar îi lipsea cunoaşterea personală a Domnului şi mesajul Cuvântului Său (v. 7). Este posibil ca cineva să fie mântuit, să se bucure de aceasta şi totuşi să nu-L cunoască în mod personal pe Mântuitorul. Aşa a fost cazul cu Iov, cel care a trebuit să mărturisească: „Auzisem de Tine cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede“ (Iov 42.5). Este probabil cazul multor tineri creştini. Ei trebuie să-I ceară Domnului Isus să li Se facă cunoscut tot mai mult.Dumnezeu vorbeşte! Nu prin viziuni, ca în trecut, ci prin Sfânta Scriptură, care se adresează fiecăruia. Trebuie să o citim ca şi cum ar fi fost scrisă numai pentru noi. Atitudinea lui Samuel este cea pe care trebuie s-o adoptăm de fiecare dată când ne deschidem Bibliile – „Vorbeşte, Doamne, pentru că robul Tău ascultă“ (v.9). De asemenea, trebuie să fim gata să facem orice ne va spune Domnul. Da, acest frumos răspuns al lui Samuel ne invită să ne punem pe noi înşine complet la dispoziţia Domnului, întrebându-L, asemeni lui Saul imediat după convertirea sa, „Ce să fac, Doamne?“ (Fapte 22.10).Eli aude toate cuvintele solemne pe care i le rosteşte cu grijă tânărul slujitor. Se supune şi el îndată: „Este Domnul: să facă ce este bine în ochii Săi!“ (v. 18).

Starea tristă a poporului va necesita o nouă disciplinare din partea Domnului. Filistenii vor fi instrumentul lui Dumnezeu pentru a-l învăţa lecţii dure. Israel iese împotriva lor fără să-L întrebe pe Domnul. Ce ar fi răspuns Dumnezeu dacă ar fi fost întrebat? «Nu porniţi! Nu vă pot da victoria, din cauza păcatelor voastre. Începeţi prin a vă smeri».Este exact ceea ce s-a întâmplat când a fost luată cetatea Ai. Oamenii nu se preocupă deloc cu ce ar putea gândi Domnul. Chiar şi o primă înfrângere nu-i învaţă nimic. Mai degrabă contrariul! «Domnul ne-a înfrânt?»

spun ei. «Şi ce-i cu asta? Îl vom lua cu noi; astfel va fi mai obligat să ne susţină».Atât de multe persoane zise creştine cred că se pot folosi de Dumnezeu cum le place. Fac ceea ce vor ei şi, în acelaşi timp, Îl numesc în gura mare Domnul lor (vezi Matei 7.21). Dar El va trebui să le spună într-o zi: „Nu vă cunosc“ (Matei 25.12). Astfel Dumnezeu este departe de a aproba tot ceea ce se face în Numele Lui în creştinătate. Numele frumos al lui Hristos este găsit asociat frecvent cu unele forme ale răului pe care oamenii le recunosc, dar de care nu doresc să se despartă.

Planurile au fost dejucate. Prezenţa chivotului în mijlocul unui popor aflat într-o asemenea stare rea n-a împiedicat dezastrul. Chivotul este luat (vezi Psalmul 78.60, 61). Ce ruşine se aruncă asupra unui regiment când inamicul îi ia drapelul! Cu atât mai mult, ce ruşine a fost pentru poporul Israel când le-a fost luat însuşi tronul lui Dumnezeu! Cum pot celebra ei ziua ispăşirii (Levitic 16.14,15) în absenţa capacului ispăşirii, unde trebuia să fie stropit sângele? Şi, de asemenea, cum pot s-o facă fără urmaşii lui Aaron, care împlineau ceremonialul, când, în acelaşi timp, profeţia luase sfârşit? Hofni şi Fineas fuseseră omorâţi amândoi.Eli ar fi avut probabil un mijloc de a îndepărta pedeapsa divină aflată asupra lui Israel. Conform Deuteronom 21.18-21, ar fi trebuit să-şi scoată fiii înaintea poporului ca să fie omorâţi cu pietre din cauza purtării lor rele. Dar Eli nu avusese curajul necesar pentru a face aşa. Aşadar, acum nu numai Hofni şi Fineas au murit, ci şi treizeci şi patru de mii de oameni împreună cu ei. Iar chivotul sfânt, gloria lui Israel, a fost luat de la ei. Această ultimă ştire este cea care îl ucide pe bătrân. Chivotul era mai drag inimii lui decât propria familie şi acelaşi lucru este adevărat şi pentru nora lui. Punând copilului numele: I-Cabod («Nu este glorie» sau «Unde este gloria?»), ea pronunţă discursul funerar pentru poporul ei.

Domnul a permis ca acest chivot să cadă în mâinile filistenilor. Dar ei trebuie să ajungă să înţeleagă că, dacă Israel a fost înfrânt, aceasta nu este din cauza superiorităţii dumnezeului filistenilor, ci pentru că voia Domnului a fost să se întâmple aşa. El doreşte să le arate vrăjmaşilor poporului Său că au în mijlocul lor „chivotul puterii“ Lui (Psalmul 132.8). De două ori a căzut idolul lor înaintea Dumnezeului lui Israel. Apoi plăgile îi lovesc pe vrăjmaşii Domnului ca şi odinioară în Egipt. Puterea Lui este demonstrată prin pedepse.Priviţi încă o dată egoismul inimii omeneşti, dezvăluit de aceia care vor trimite altora un obiect atât de periculos!Dar acum să ne întoarcem de la această situaţie tristă şi să privim la Isus, pentru care chivotul constituie întotdeauna o frumoasă imagine. În Ioan 18, poporul Îl caută ca să-L prindă. La aceste cuvinte, „Eu sunt!“, oamenii „s-au dat înapoi şi au căzut la pământ“ (Ioan 18.6), la fel ca statuia lui Dagon aici. Isus Se lasă prins; este trimis de la Ana la Caiafa şi de la Irod la Pilat (ca şi chivotul, de la Asdod la Gat şi de la Gat la Ecron). Dar cei care Îl tratează astfel, care Îl insultă şi care Îl condamnă, trebuie să înveţe aceste cuvinte de pe buzele Lui: „Veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului“ (Matei 26.64).

În loc să-şi respingă idolul neputincios, în loc să se teamă şi să-I slujească Domnului de atunci înainte, filistenii n-au decât un singur gând: să scape cât mai repede de un Dumnezeu aşa înfricoşător. Aceasta ne duce cu gândul la o împrejurare din evanghelii, când puterea Domnului tocmai îl eliberase pe Legiune, posedatul de demoni din ţinutul Gadarenilor. Oamenii aceştia avuseseră privilegiul să fie vizitaţi de Însuşi Fiul lui Dumnezeu. Totuşi au fost orbiţi de propriile interese şi nu s-au gândit decât la pierderea porcilor lor. În loc să-L primească pe Isus cu bucurie, L-au rugat să plece din ţinutul lor (Marcu 5.17). Lumea n-a putut suporta prezenţa Domnului, pentru că perfecţiunea Lui o judeca. Şi astfel a dorit să se debaraseze de El.Filistenii recunosc puterea indiscutabilă a Dumnezeului lui Israel. Ei Îl onorează în felul lor ignorant; şi chivotul este trimis înapoi în ţinutul lui Israel, dar nu fără să-şi fi demonstrat încă o dată puterea. De fapt, în pofida absenţei unui om care să-l conducă şi deşi era tras de vaci care, împotriva instinctelor naturale, îşi părăseau viţeii, carul purtând chivotul s-a îndreptat direct spre frontiera cu Israelul.

Locuitorii din Bet-Şemeş au onoarea să primească chivotul. Dar îşi iau libertatea să-i ridice partea care îl acoperea – capacul ispăşirii; şi Dumnezeu îi pedepseşte cu severitate (comp. cu Numeri 4.20). Acesta este un avertisment pentru noi, ca să-I acordăm lui Isus respectul sfânt pe care I-l datorăm. Dumnezeu nu tolerează nici o curiozitate profană având-L ca subiect pe El.Dar, vai, după această pedeapsă, bet-şemiţii reacţionează asemenea filistenilor, dorind să scape de acest chivot prea sfânt pentru ei. Unii creştini se aseamănă cu aceşti oameni. Decât să se cerceteze pe ei înşişi şi să-şi pună lucrurile în ordine, preferă să se depărteze de Domnul în gândurile şi în vieţile lor. Prezenţa Lui îi deranjează. Nu este trist lucrul acesta?Însă Dumnezeu ne pune înainte oameni care, din contră, sunt fericiţi să-L primească. Locuitorii Chiriat-Iearimului ies în întâmpinarea chivotului şi-l aduc în casa lui Abinadab, pe deal.Gândurile ni se întorc încă o dată spre Isus. Întrucât poporul Lui Îl respingea, n-avea un loc unde să-Şi plece capul; dar, într-o împrejurare, „o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei“ (Luca 10.38). Iată casa lui Abinadab şi casa din Betania: bucurie şi binecuvântare pentru acela care îşi deschide uşa; şi, de asemenea, bucurie pentru divinul Oaspete care este onorat acolo (Apocalipsa 3.20)!

„A trecut mult timp, douăzeci de ani“ (v. 2). Pentru cine este lung timpul acesta? Nu pentru poporul ce pare să nu sufere deloc! Nici pentru Abinadab şi ai săi, fără îndoială fericiţi că au chivotul în casa lor! Însă Dumnezeu, care aşteaptă, i-a socotit ca douăzeci de ani lungi.În cele din urmă se produce o lucrare de conştiinţă: poporul îşi plânge purtarea. Samuel le vorbeşte din partea Domnului. Ei trebuie să se întoarcă de la idolii lor pentru a-I sluji Dumnezeului celui viu şi adevărat (1 Tes. 1.9). Israel ascultă şi atunci Samuel poate să vorbească Domnului în favoarea lor.Dar strângerea poporului lui Dumnezeu nu poate conveni vrăjmaşului, care consideră aceasta o provocare. Filistenii se apropie ... şi Domnul îi oferă lui Israel victoria. Acesta este răspunsul Său la smerirea unui popor care se pocăise şi la serviciul adus de un mijlocitor credincios. Eben-Ezer – o Piatră de ajutor: „Până aici Domnul ne-a ajutat“ (v. 12). Poate spune fiecare dintre noi cu convingere lucrul acesta? Ar trebui să ne reamintim acele experienţe fericite care glorifică harul divin.Samuel va fi ultimul dintre judecători (Fapte 13.20). El şi-a îndeplinit serviciul faţă de popor şi în acelaşi timp a rămas, prin altarul lui, în comuniune cu Domnul, Celui căruia încă de foarte tânăr învăţase să I se închine (cap. 1.28).

Fiii lui Samuel, ca şi cei ai lui Eli, n-au călcat pe urmele tatălui lor. Copiii părinţilor credincioşi să ia în considerare în mod serios lucrul acesta! Ca să se bucure de favoarea lui Dumnezeu, nu este suficient, aşa cum gândeau iudeii, să-l aibă pe Avraam ca tată (Matei 3.9).Acum poporul se înfăţişează cu o cerere care pe profet îl întristează profund. Vor un împărat pentru a fi şi ei ca toate celelalte naţiuni. A dori să fii ca toată lumea: în esenţă aceasta este adesea şi dorinţa noastră, pentru că nu ne place câtuşi de puţin să atragem atenţia. Dacă nu ne comportăm ca şi cei din jur, atragem de obicei asupra noastră ironie, neînţelegere şi acuzaţii că suntem mândri. Totuşi, dacă „suntem copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3.2), chiar faptul acesta statuează o diferenţă fundamentală între noi şi asociaţii noştri lumeşti, diferenţă care va antrena multe altele: cel neîntors la Dumnezeu nu acceptă autoritatea lui Dumnezeu, în timp ce credinciosul, pe de altă parte, Îl recunoaşte pe Isus Hristos ca pe Stăpânul şi Domnul său.Samuel are misiunea să prezinte poporului avertismentul acesta: în timp ce Domnul era un Suveran care i-a umplut din plin pe ai Săi cu lucrurile Sale bune, împăratul pe care îl doresc va cere de la ei şi domnia lui va fi aspră.

O nouă perioadă în istoria lui Israel începe cu lectura noastră de astăzi. Este cea a împăraţilor. Poporul simte nevoia unui sistem organizatoric exterior frumos, cum place oamenilor: o monarhie cu toată pompa şi fastul care o însoţesc (Fapte 25.23), o armată puternică şi, în final, un

împărat cu care să se poată mândri. Dumnezeu le va da exact ceea ce vor. Îl vedem pe Saul, fiul lui Chis, un tânăr ales, cel mai atrăgător şi mai înalt din Israel. Oare nu-i complet descris şi potrivit? Tatăl lui l-a trimis să-i caute măgăriţele. El se supune, dar căutarea se dovedeşte zadarnică. „Să ne întoarcem“ (v.5), propune Saul însoţitorului său. Ni se aminteşte astfel de schimbarea direcţiei necesară în viaţa fiecărui om şi care se numeşte convertire. Când o persoană a descoperit cât de nefolositor şi de dezamăgitor este cursul lucrurilor în această lume, atunci trebuie „să-şi vină în fire“, asemenea unui alt tânăr (Luca 15.17) şi să-şi întoarcă paşii spre Casa Tatălui. Însoţitorul lui Saul îi dă un sfat înţelept: „Să mergem la văzător – propune el – ca să ne spună calea noastră“ (v.8, 9). Reprezentantul lui Dumnezeu pentru noi este Isus. Dacă ne întoarcem la El ca să ne arate calea, vom fi siguri că mergem pe drumul cel bun.

Samuel a aşteptat ca Domnul să i-l arate pe împăratul cerut. Şi toate împrejurările sunt conduse providenţial pentru ca el să-l întâlnească. Invitat la sărbătoare, Saul îl va auzi pe „văzător“ spunându-i tot ce se află în inima lui (v. 19; 1 Cor. 14.25). Ce dorinţe purtăm în străfundul inimilor noastre? Oare dorim să devenim „cineva“, să facem lucruri mari? Sau mai degrabă avem dorinţa umilă de a plăcea Domnului Isus?Potrivit instrucţiunilor lui Samuel, bucătarul a păstrat cea mai bună porţie pentru Saul; este spata (umărul), imagine a puterii de care avea nevoie pentru a purta poporul. Să remarcăm că, în contrast cu porţia dublă a preoţilor (vezi Levitic 7.31,32,34), nu se pune problema ca el să primească şi pieptul, imagine a afecţiunilor necesare pentru a-L iubi pe Domnul şi pe poporul Lui. Sunt acestea absente din inima lui Saul?În ziua următoare, Samuel reuşeşte să-l ia deoparte pe viitorul împărat. „Opreşte-te acum (sau: un moment)“, îi spune el, „şi te voi face să auzi cuvântul lui Dumnezeu“ (v. 27). Această solicitare poate fi adresată păcătosului care merge pe propriul drum, ca să-l invite să-L accepte pe Hristos acum în viaţa lui. Dar ea este şi pentru creştin. Să ştim să ne oprim şi să rămânem liniştiţi pentru un moment, ca să-L ascultăm pe Domnul vorbindu-ne, constituie, în mod particular, în viaţa agitată de astăzi, o necesitate.

Samuel îndeplineşte cu credincioşie actul care încheie slujba sa de judecător. El toarnă untdelemnul pe capul lui Saul, pentru a-l unge împărat. Apoi îi arată drumul, întocmai cum sperase tânărul (9.6). Nu mai este nici o problemă cu măgăriţele, pentru că au fost găsite. Dar Saul trebuie să parcurgă acum numeroase etape care-l vor pregăti pentru ocuparea tronului. Va merge întâi la mormântul Rahelei: Moartea, sfârşitul omului firesc şi al tuturor avantajelor lui, constituie prima lecţie importantă pentru fiecare tânăr credincios. Dar locul mormântului Rahelei era şi cel al naşterii lui Beniamin, seminţie căreia Saul îi aparţinea. Beniamin, „fiul dreptei“ tatălui, este o imagine a lui Hristos, în care cel răscumpărat se poate bucura atunci când îl socoteşte mort pe omul cel vechi.A doua întâlnire, la Betel (casa lui Dumnezeu), ne vorbeşte despre închinare, cea la care tânărul credincios este invitat să ia parte împreună cu cei doi sau trei martori. În final, în compania profeţilor şi în prezenţa vrăjmaşilor, Saul devine o mărturie oferită prin puterea Duhului Sfânt.Saul pare că a trecut prin lecţiile acestea fără a învăţa ceva din ele, cum ne va arăta istoria lui în continuare. Aceasta constituie o dovadă că există posibilitatea ca cineva să se afle „între profeţi“, să ia parte la toate binecuvântările lui Dumnezeu, fără să fie cu adevărat unul dintre ei.

Acum, după ce Dumnezeu i-a făcut cunoscut împăratul pe care îl va da poporului Său, Samuel strânge pe Israel pentru a li-l prezenta. Dar trebuie să arate că această alegere vine cu adevărat de la Domnul; de aceea va confirma înaintea întregului popor prin tragere la sorţi. Saul este ales şi poporul îl aclamează cu un strigăt puternic: „Trăiască împăratul!“ Zi de sărbătoare şi de bucurie? Ah, mai degrabă este o zi tristă în istoria lui Israel! „Voi aţi lepădat astăzi pe Dumnezeul vostru“ – le spune profetul (v. 19). Scena aceasta ne poartă de-a lungul multor secole, mai târziu, spre un moment când acelaşi popor Îl va respinge pe Fiul lui Dumnezeu, spunându-i lui Pilat: „Nu avem împărat decât pe Cezarul!“ (Ioan 19.15); sau, din nou, cum este scris în Luca 19.14, „Nu vrem ca acesta să împărăţească peste noi“. Israel Îl va înălţa pe Mesia al său nu pe un scaun de domnie, ci pe o cruce purtând următoarea inscripţie: „Isus din Nazaret, regele iudeilor“. Dar acest Rege, care a fost atât de dispreţuit, insultat şi încoronat cu spini, va apărea în curând ca „Împăratul gloriei“ (expl: Psalmul 24), nu doar ca Mesia al lui Israel.A spune NU lui Dumnezeu înseamnă a da dovadă de o îndrăzneală fără seamăn. De trei ori poporul a pronunţat acest mic cuvânt (8.19; 10.19; 12.12). Nu sunt şi pentru noi atâtea moduri şi ocazii în care riscăm să procedăm la fel?

Autoritatea împăratului Saul se va afirma cu ocazia unei victorii asupra vrăjmaşilor poporului. Aceşti vrăjmaşi sunt bine cunoscuţi: fiii lui Amon. Sub ameninţările lor arogante şi crude, locuitorii Iabesului din Galaad se află într-o situaţie groaznică şi aproape fără ieşire. Nu-i vedem întorcându-se spre Domnul; din contră, ar voi să facă o alianţă cu vrăjmaşul! Dar, exercitându-Şi îndurarea, Dumnezeu îi va scăpa prin mâna lui Saul. Aceşti locuitori din Iabes ilustrează într-o manieră frapantă teroarea, ocara şi în final robia mizerabilă care-i aşteaptă pe aceia care fac alianţă cu lumea şi cu prinţul ei (vezi Evrei 2.15). Saul, ca învingător, manifestă unele trăsături de caracter frumoase. Pe lângă zel şi curaj, vedem la el noblеţe, generozitate, clemenţă (v. 13) şi o anumită modestie. Cum era şi corect, el atribuie victoria Domnului. Toate acestea reprezintă un start promiţător! Şi câţi tineri, asemenea lui, n-au avut un început foarte bun! Apoi s-au poticnit la primul obstacol aşezat în cale ca să le încerce credinţa. De ce se întâmplă aşa? Simplu, deoarece această credinţă ... n-a existat niciodată!

Samuel strânge poporul pentru a treia oară. Îl adună la Ghilgal ca să reînnoiască acolo împărăţia. Şi în acelaşi timp se retrage din slujba de judecător pe care o îndeplinise cu credincioşie, aşa cum îi stă martor poporul. Putem compara cuvintele lui cu cele ale apostolului Pavel către bătrânii adunării din Efes (Fapte 20.26, 27, 33-35). Ele nu sunt destinate să-l glorifice pe acela care le pronunţă, ci să-i pună pe cei care le ascultă înaintea responsabilităţilor lor. Şi tot pentru a treia oară, Samuel îl face pe Israel să simtă pierderea pe care a suferit-o cerând un împărat. El pune în lumină lipsa lor de recunoştinţă şi de încredere în Domnul.Versetele 14 şi 15 ne arată că pentru popor urmează o nouă punere la încercare. Fără lege şi sub lege, în deşert şi în ţară, cu şi fără judecători (sau preoţi), mereu şi peste tot poporul a eşuat, s-a manifestat sub aşteptările Domnului, abandonându-L pentru a se reîntoarce la poftele şi la idolii lor. Este ca şi cum Dumnezeu le-a spus acum: «Doriţi un împărat? Bine! să vedem dacă vă veţi purta mai bine cu un împărat!» Şi, în condescendenţa Sa, le permite această nouă experienţă.

Ploaia pe care Samuel a cerut-o în plină perioadă a secerişului (când nu plouă deloc în aceste ţinuturi – Proverbe 26.1) a fost o minune destinată a dovedi poporului că profetul vorbea cu adevărat din partea Domnului. Şi ce le spune el? În cuvinte mişcătoare, după ce se umiliseră, îi îndeamnă să se întoarcă de la lucrurile lor de nimic, care nu aduceau folos, ca să-l servească lui Dumnezeu cu toată inima (v. 20,21; compară cu Tit 2.12-14). Serviciul lui Samuel ca judecător s-a încheiat. Dar îşi păstrează încă lucrarea de mijlocitor, precum şi statutul de profet, pentru a le arăta din partea Domnului „calea cea bună şi dreaptă“ (v.23). Harul divin menţine pentru ei, în persoana lui Samuel, această resursă dublă: Rugăciunea şi Cuvântul. Noi avem, scumpi copii ai lui Dumnezeu, o Persoană care este mult mai mult decât această resursă: este minunată. Până la sfârşit, Isus nu va înceta să Se roage pentru fiecare dintre noi. Ca să putem urma calea cea bună şi dreaptă pe pământ, El ne dă Duhul Său şi Cuvântul Său. Cu asemenea resurse este chiar mai puţin scuzabil pentru noi decât pentru Israel atunci când nu trăim pentru gloria Lui.Domnia lui Saul abia începe. El strânge poporul la Ghilgal, ca să facă faţă vrăjmaşilor săi, filistenii.

Situaţia nu putea fi mai critică. Filistenii se strâng „ca nisipul care este pe ţărmul mării“ (v. 5); ocupă locurile întărite şi trimit cete care jefuiesc ţara (v. 17). În faţa lor, în Israel, scapă cine poate. Câteva sute de oameni, tremurând de frică, îl urmează încă pe Saul; însă n-au nici

măcar arme cu care să se apere, deoarece poporul depindea de vrăjmaş, care le confecţiona uneltele de fier. De partea sa, împăratul Saul este neliniştit. Samuel, care-i spusese că-l va întâlni la Ghilgal (10.8), întârzie să vină, deşi ziua fixată sosise (v. 8). În timpul acesta, poporul descurajat îl părăseşte şi se răspândeşte; numărul luptătorilor se micşorează. Împăratul îşi pierde răbdarea. Nu mai vine Samuel? Nu-i nimic! Va oferi el însuşi arderea-de-tot. Dar această faptă nelegiuită încă nu se sfârşise când a sosit profetul. „Ce ai făcut?“ (v.11), strigă el consternat. Saul caută în zadar să se justifice. „Ai lucrat nebuneşte“ (v.13), răspunde Samuel. Şi îi face cunoscut hotărârea Domnului: Saul nu va întemeia o dinastie: fiul său nu-i va succeda la tron. Nerăbdarea, cum ne-o cunoaştem prea bine, este pornirea cărnii care nu poate să suporte aşteptarea. Credinţa, pe de altă parte, este răbdătoare; ea aşteaptă până la sfârşit momentul lui Dumnezeu (Iacov 1.4).

În capitolul 13 am văzut ce poate carnea să facă sau, mai degrabă, ceea ce nu poate să facă: să aştepte momentul dorit de Dumnezeu. Prin contrast, capitolul de astăzi ne arată ceea ce este în stare credinţa să realizeze. Resursele umane sunt toate de partea lui Saul. Oficial, puterea în Israel se află acolo, sub rodiul din Ghibea. Dar credinţa, o credinţă personală, se găseşte la Ionatan şi la însoţitorul lui. Pentru ei, ajutorul este în Dumnezeu, pe care-L cunosc ca Salvator (v. 6). Această situaţie constituie o dublă imagine care ne duce cu gândul la creştinătatea de astăzi. Marile ierarhii, care se numesc pe ele însele creştine, pretind că singure deţin autoritatea spirituală şi se consideră mediatori esenţiali între Dumnezeu şi sufletele oamenilor. Însă Dumnezeu îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui şi le dă totodată ajutorul Lui, cunoaşterea voii Lui şi bucuria prezenţei Lui: toate acestea fără a fi necesare acele organizaţii controlate de oameni. Din punct de vedere omenesc, expediţia lui Ionatan era o îndrăzneală prostească. Filistenii ocupau în forţă locurile strategice. Ionatan contează pe Dumnezeu, aşteptând ca El să-i ofere un semn pentru a porni. Ce contrast apare între el şi tatăl său! Ce exemplu frumos este pentru noi Ionatan!

Din postul lor fortificat de pe culmea colţului de stâncă, străjile filistenilor i-au văzut de departe, jos, pe cei doi tineri israeliţi. Şi nu pierd ocazia să-şi bată joc de ei.„Suiţi-vă la noi“, strigă ei cu dispreţ, fără a realiza că astfel le dau acestor doi oameni viteji semnalul pe care ei îl aşteptau din partea Domnului – semnalul pentru propria distrugere.Dar credinţa ştie nu numai să aştepte, ci şi să înainteze şi să lupte când Dumnezeu îi dă instrucţiuni pentru aceasta. Plini de îndrăzneală, aceşti doi luptători ai noştri escaladează stânca şi apar în picioare pe vârful ei. Nu se gândesc deloc la pericolul la care se expun, ci numai la puterea divină. Şi aceasta face ca vrăjmaşii lui Israel să cadă înaintea lor. Dispreţul primului moment lasă cale liberă groazei care, din aproape în aproape, se întinde în toată tabăra filistenilor. Aceştia, dintr-o prostie oarbă, încep să se omoare unul pe altul, în timp ce evreii risipiţi primesc din nou curaj şi se regrupează. Astfel, începuturile mici, când sunt produse de credinţă, pot avea rezultate mari şi, de asemenea, dacă lucrăm cu credincioşie, Dumnezeu va putea să folosească victoriile noastre mici ca să-i încurajeze şi să-i întărească pe credincioşii din jurul nostru.

Deruta filistenilor este totală. Poporul s-a strâns la Saul pentru a-i urmări şi a-i tăia în bucăţi. Totuşi, israeliţii nu sunt înflăcăraţi de aceeaşi energie pe care Ghedeon şi însoţitorii lui o arătaseră în împrejurări similare. Aceştia din urmă merseseră după Madian „obosiţi, totuşi urmărind“ mereu pe vrăjmaş, pentru că fuseseră înviorați înainte de a porni la luptă (Judecători 7.6; 8.4). Aici, din contră, Saul a interzis poporului o zi întreagă să se învioreze mâncând, în pofida misiunii arzătoare care le stătea înainte. Interdicţia legală, rod al imaginaţiei, ne duce cu gândul la atât de multe alte invenţii omeneşti în materie de religie! În cazul acesta, ea nu a adus decât consecinţe neplăcute: Pe de o parte, înfrângerea filistenilor este mai puţin completă decât dacă s-ar fi realizat cu o armată în putere. Pe de altă parte, vine seara, când poporul are, în sfârşit, libertatea să mănânce, dar sunt atât de presaţi de foame, încât sacrifică animalele într-un fel în care carnea se consumă cu sânge, comiţând astfel un păcat de moarte (Levitic 17.10-14). Oare nu era cu mult mai grav să nu asculte de Domnul decât să încalce ordinul firesc (carnal) al lui Saul?

Trebuie să veghem asupra cuvintelor noastre şi, în mod special, asupra promisiunilor pe care le putem face. Am văzut ieri consecinţele nefaste ale jurământului necugetat pe care îl pronunţase Saul. În mod inutil el şi-a slăbit armata, a împiedicat-o să finalizeze urmărirea (pentru nimicirea) duşmanului, a determinat poporul să încalce legea cu privire la sânge. O ultimă consecinţă, care însă nu deschide ochii sărmanului împărat mai mult decât celelalte, este condamnarea singurului om al credinţei – viteazul Ionatan. Acesta se află acum în primejdie de moarte, nu din cauza sabiei filistene, ci din cauza poruncii tatălui său! În spatele acestei situaţii putem vedea lucrarea lui Satan însuşi. El încearcă să scape în felul acesta de omul lui Dumnezeu, dar Domnul nu-i permite şi, pentru a-l scăpa pe Ionatan, Se foloseşte de popor. Scena aceasta seamănă cu cea care a urmat înfrângerii suferite înaintea cetăţii Ai (Iosua 7). Dar aici toată vina se află de partea lui Saul, ale cărui nechibzuinţă şi mândrie oarbă sunt la vederea tuturor. Şi, departe de a conta de acum înainte pe Domnul, care-i dăduse victoria, împăratul continuă să se sprijine pe carne, recrutând oameni puternici şi viteji pentru garda personală, o recrutare mult diferită de cea pe care o va face David mai târziu (22.2).

Capitolul 15 este important din cel puţin două puncte de vedere: conţine judecata divină împotriva lui Amalec şi testarea finală a împăratului Saul. Adversar laş şi crud, Amalec îl atacase prin surprindere pe Israel îndată după ieşirea din Egipt. Răutatea aceasta nu le putea fi iertată. „Voi şterge de tot amintirea lui Amalec“, declarase Domnul (Exod 17.8, 14). Trecuseră patru sute de ani, dar Dumnezeu nu uitase. „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece“, declară Domnul (Matei 24. 35). Şi Israel n-ar fi trebuit să uite cu atât mai mult: „Adu-ţi aminte de ce ţi-a făcut Amalec pe drum, când aţi ieşit din Egipt – recomandase Moise – ... să ştergi amintirea lui Amalec de sub ceruri: să nu uiţi“ (Deut. 25.17-19).Să nu-i uităm pe duşmanii care ne-au luat prin surprindere în trecut! Cum se numesc ei? Mânie, minciună, necurăţie morală ... sau oricare alt păcat. Dacă vigilenţa noastră se relaxează faţă de aceste păcate (ale cărnii), s-ar putea să fie necesar să învăţăm din nou o lecţie pentru care poate că am plătit deja scump mai înainte. Să nu ne menajăm deloc pe noi înşine, ci să ne judecăm fără milă toate manifestările firii vechi.

Samuel tocmai a trecut printr-o noapte de neliniște care trebuie să-l fi făcut să-şi amintească de o alta (3.11): noaptea în care i-a fost anunţată judecata asupra casei lui Eli.Saul nu a desăvârşit nimicirea lui Amalec şi, în consecinţă, trebuie respins ca împărat. Un împărat neascultător nu poate să-şi conducă poporul decât la neascultare; de aceea trebuie îndepărtat de la putere.„Ascultarea este mai bună decât jertfa“ (v. 22). Cea mai strălucită faptă din viaţa noastră nu are valoare dacă nu este făcută în ascultare de Dumnezeu. Versetul acesta se poate aplica la toate lucrările prin care creştinătatea caută în zadar să-L satisfacă pe Dumnezeu, în loc să-L asculte şi, cu simplitate, să-l primească Cuvântul.Aici ascultarea face mai mult decât sacrificiul. Şi acelaşi lucru se spune şi despre bunătate şi despre cunoaşterea de Dumnezeu (Osea 6.6), despre dreptate şi judecată (Proverbe 21.3), despre un duh zdrobit (Psalmul 51.16, 17), despre milă (Matei 9.13), despre dragoste (Marcu 12.33). La Saul vedem ce produce carnea pe lângă neascultare: lauda de sine (v. 20), minciuna, aruncarea blamului asupra altora (v. 15, 21), încăpăţânarea, o falsă pocăinţă şi, împreună cu toate acestea, căutarea unui prestigiu deşert (v. 30). Foarte trist tablou, într-adevăr!

Împăratul care umbla după imboldurile cărnii este dat la o parte în gândurile lui Dumnezeu, cu toate că domnia lui continuă un anumit număr de ani. Şi este prezentat un alt împărat, cel despre care Samuel spusese: „Domnul Şi-a căutat un om după inima Sa“ (13.14). Acesta este

David, al cărui nume înseamnă „preaiubit“ – un tip al lui Hristos, al Celui care este în chip desăvârşit după inima lui Dumnezeu. Samuel nu era pregătit să-l recunoască, deoarece, în ciuda experienţei pe care o avusese cu Saul, privea încă la înfăţişarea exterioară. Suntem prea înclinaţi să judecăm după ceea ce vedem şi să ne lăsăm impresionaţi de calităţile (sau de defectele) exterioare. Însă „Dumnezeu nu are în vedere faţa omului“, repetă Galateni 2.6. El priveşte la inimă! Toate înfăţişările evlavioase prin care ne putem înşela pe noi sau pe alţii nu-L vor înşela pe El.Samuel vizitează această familie a lui Isai; şi tânărul păstor, pe care neglijaseră să-l invite la sărbătoare, va fi tocmai el uns „în mijlocul fraţilor săi“ ca împărat pentru Domnul. Această ungere cu untdelemn (simbol al Duhului Sfânt) ne aminteşte de felul în care a fost descris Fiul preaiubit al Tatălui la Iordan de către Ioan Botezătorul: „Cel peste care vei vedea Duhul coborând şi rămânând peste El, Acesta este Cel care botează cu Duh Sfânt“ (Ioan 1.33; compară cu sf. v. 12).

Duhul lui Dumnezeu a venit peste David (v. 13), în timp ce, de la nefericitul Saul, se depărtase, făcând loc unui spirit rău care acum îl chinuia. Dumnezeu Se foloseşte de această situaţie pentru a-l introduce la curte, în calitate de cântăreţ cu harfa, pe tânărul David, muzician iscusit, care va deveni mai târziu „cântăreţul plăcut al lui Israel“ (2 Samuel 23.1). Şi, cu această ocazie, un slujbaş imperial depune pentru David o mărturie frumoasă (v. 18), arătând că la însăşi curtea împăratului se găseau unii care-l cunoşteau pe unsul Domnului. Filipeni 4.22 ne relatează un fapt asemănător: că şi la casa Cezarului, cu alte cuvinte în anturajul imperatorului roman, se numărau creştini. Astfel Dumnezeu are grijă să-Şi pună martori în orice sferă socială.Fiecare detaliu menţionat în v. 18 se raportează la Cel al cărui tip este David: Hristos, adevărata „Ramură din tulpina lui Isai“. Despre El este scris: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, ... duh de cunoştinţă şi de temere de Domnul“ (Isaia 11.1, 2). Noi ce mărturie dăm înaintea lumii pentru Preaiubitul nostru?„Te-am luat din staul, dinapoia oilor, ca să fii conducător peste poporul Meu, peste Israel“, va spune Domnul mai târziu (2 Samuel 7.8). Mergând cu oile, David a fost pregătit să „păstorească“ cu credincioşie poporul Israel (vezi Psalmul 78.70-72).

Iată-i din nou pe filisteni strânşi împotriva lui Israel. De data aceasta ei joacă având un atu magistral: un campion extraordinar, cu o înălţime de peste trei metri, îmbrăcat cu o armură cântărind aproximativ 75 de kilograme; un colos formidabil, a cărui simplă arătare este suficientă ca să răspândească groaza în inimile duşmanilor lui. Acesta este Goliat! Plesnind de mândrie, înaintează între liniile de bătaie şi aruncă sfidarea asupra oştirii lui Israel, provocând pe oricine ar îndrăzni să-l întâlnească singur în luptă. Şi nu numai că nu-i iese nimeni înainte, dar, ori de câte ori se înfăţişează, israeliţii fug dinaintea lui îngroziţi. De fiecare dată, uriaşului i se oferă şansa de a insulta oştirea Domnului şi, în consecinţă, pe Domnul Însuşi. Goliat ne reaminteşte ce se spune despre leviatan. „Când se ridică el, vitejii se tem, îşi ies din fire de spaimă“ (Iov 41.25). Şi, în mod special, ne duce cu gândul la „cel tare“ despre care vorbeşte Domnul Isus (Marcu 3.27): Satan însuşi care, prin frica de moarte, exercită o dominaţie crudă asupra oamenilor, căutând să-i facă definitiv robii săi (v. 9).În acest timp, David „se ducea şi se întorcea“, de la turma lui la curtea împăratului, tot atât de liniştit şi de nestingherit aici ca şi acolo, imagine minunată a lui Isus în umilinţă şi în neobosită lepădare de Sine.

Trimis de tatăl său (asemenea lui Iosif odinioară – Geneza 37.13) ca să afle ştiri despre fraţii săi, David este aici tipul Aceluia care a părăsit cerul pentru a vizita lumea prin har. Astfel David aude provocarea zilnică, insultele aruncate în faţă israeliţilor de către uriaşul filistean. Consternat, întreabă ce se întâmplă. Eliab îl aude şi-l apostrofează pentru curiozitatea lui. Tot aşa, cei vârstnici din adunări îi pot critica pe fraţii şi pe surorile mai tinere în mod nedrept şi fără consideraţie pentru sentimentele lor.Deşi fusese prezent la ungerea lui David, Eliab nu-l ia în serios. El ne aminteşte de fraţii lui Isus care nici ei „nu credeau în El“ (Ioan 7.5).Au trecut patruzeci de zile. Patruzeci este, în Scriptură, numărul care corespunde unei perioade complete de încercare. Dar, vai, realitatea lucrurilor trebuie întâmpinată: În faţa filistenilor nu iese nici o persoană! Nimeni care să-l scape pe Israel! Nici Eliab, cu toată statura lui înaltă (16.7) – el ar fi putut să se ruşineze de laşitatea sa înaintea lui David – nici chiar Saul (acela care era mai înalt decât oricine din poporul său şi învestit ca protector al lor), pentru că Domnul îl abandonase! Dar, pentru credinţa lui David, Goliat nu este decât un filistean ca ceilalţi, deja învins, deoarece a îndrăznit să insulte oştile Dumnezeului celui viu (Isaia 37.23, 28).

David se prezintă înaintea lui Saul şi îi face cunoscută intenţia sa. «Nu eşti în stare» – este primul răspuns al lui Saul. Impresionat totuşi de hotărârea şi de credinţa fermă a tânărului, se declară gata să-l ajute, astfel că îi împrumută lui David armura sa. Însă acesta, împiedicat, paralizat în mişcările sale, nu se poate folosi de ea. Nu, ci armele lui vor fi instrumentele umile ale păstorului. Fără vreo valoare în ochii oamenilor, ele vor arăta puterea Domnului mai clar decât ar face-o armura.Armura lui Saul vorbeşte despre întregul suport şi despre măsurile de precauţie pe care le foloseşte înţelepciunea omenească, însă pe care credinţa le vede numai ca pe un impediment!Format de Dumnezeu în secret pentru serviciul pentru care era destinat (asemenea multora dintre slujitorii Domnului şi a lui Isus Însuşi la Nazaret), David se înfăţişează acum în public, gata de luptă. Şi, pentru a demonstra puterea Domnului, el relatează o experienţă din această „şcoală a deşertului“. Ucisese un leu şi un urs, fără să-l fi văzut cineva, pentru a scăpa câte o oaie din gura lor. Aceasta ne face să ne gândim la un alt Păstor, dându-Şi viaţa pentru oile Sale ca să le scape de crudul vrăjmaş (Ioan 10.11; 17.12 şi 18.8, 9). Ce preţ de nespus are chiar şi un singur miel pentru inima acestui bun Păstor!

Filisteanul se înfăţişează încă o dată înaintea şirurilor de bătaie, cu provocarea lui. Dar cine este cel care-i vine în întâmpinare? Să fie campionul pe care Israel îl trimite împotriva lui: un tinerel cu arme ridicole, un toiag şi o praştie de cioban? Oare este o glumă? Îl măsoară cu privirea din cap până în picioare pe acest adversar mizerabil cu care nu merită să se compare şi-l insultă cu dispreţ! Însă David este neclintit, el, care avea să scrie: „Domnul este tăria vieţii mele: de cine să-mi fie frică?“ (Psalmul 27.1). Piatra este aruncată cu o mână sigură; ea pătrunde în fruntea uriaşului care se prăbuşeşte. David aleargă şi-i taie de îndată capul cu propria sabie. Apoi, ce strigăte de victorie izbucnesc în tabăra lui Israel şi ce confuzie şi derută cuprind tabăra filistenilor! Este o scenă memorabilă, ilustrând puterea credinţei, a acestei credinţe care-l face pe cel credincios în stare ca, în genunchi, să obţină victorii asemănătoare. Dar ştim că această scenă are o semnificaţie infinit mai mare. David, tip al lui Hristos, a triumfat asupra lui Goliat, simbol al lui Satan, utilizând propria-i sabie, moartea. Prin moarte, Isus l-a nimicit pe cel ce avea puterea morţii, care este diavolul. Este victoria de la cruce, inepuizabil subiect al laudei eterne.

Victorios, David stă din nou înaintea împăratului, ţinând capul uriaşului în mână. Şi constatăm cu mirare că Saul nu mai ştie al cui fiu este David. O orbire similară se manifestă cu privire la Domnul Isus. Iudeii nu-L cunoşteau nici pe El, nici pe Tatăl Său (Ioan 8.19). La fel se întâmplă şi astăzi, chiar în ţările creştine, când mulţi nu-L recunosc pe Isus ca fiind cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 4.14, 15).În schimb, pentru Ionatan, David nu ridică nici un semn de întrebare (20.13-15). Acela care tocmai îl scăpase pe Israel într-un fel atât de uimitor nu poate fi decât unsul Domnului. Şi sufletul său se leagă de al lui David, nu printr-o simplă recunoştinţă sau admiraţie, ci printr-o legătură de dragoste intimă şi personală. Ce exemplu frumos pentru credincios, care nu numai că se bucură în mântuirea sa, dar Îl şi iubeşte pe Acela care l-a salvat. Iar dragostea este un sentiment care se arată în afară. Ionatan îşi dezbracă insemnele puterii şi ale gloriei, pentru a i le oferi lui David, pe care-l iubeşte. Suntem noi gata să dăm la fel de mult? Îl recunoaştem oare pe Isus Mântuitorul nostru ca pe Acela Căruia I-am dat toate

drepturile asupra inimii noastre şi asupra a tot ceea ce ne aparţine?

Pe cât de profundă era dragostea lui Ionatan pentru David, pe atât de violentă era ura lui Saul împotriva lui. Această ură a început cu mânie (v.8) însoţită de gelozie, apoi dorinţa de a-l ucide pe David vine să locuiască în inima lui, după care urmează fapta: încercarea de a-l omorî pe David, care va fi urmată de multe altele în capitolele viitoare. Acestea reprezintă exact ceea ce Scriptura numeşte „calea lui Cain“ (Iuda 11). El a început prin a se „mânia foarte tare“ (Geneza 4.5) ... şi a sfârşit prin a-şi omorî fratele. Mânia şi gelozia nu sunt decât primii doi paşi pe acest drum îngrozitor (Iacov 3.14; 4.1).Împăratul o promisese pe fiica lui aceluia care îl va înfrânge pe filistean (1 Sam. 17.25). Nu-şi ţine cuvântul. Apoi se foloseşte de sora mai mică a acesteia, Mical, pentru a încerca să-l facă pe David să piară prin mâna vrăjmaşului. Probabil că se îndoia că învingătorul lui Goliat va triumfa din nou asupra filistenilor, care se arătaseră mai puţin redutabili decât David (v. 17, 30). Pe lângă aceasta, Saul nu ignoră secretul puterii lui David şi, cu siguranţă, acesta este ceea ce-l face să se teamă: „Domnul era cu el“ (v. 12, 14, 28). „Nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu eşti cu mine“, va confirma David în Psalmul 23.4.Cunoaştem noi acest secret şi am experimentat noi curajul pe care numai Domnul ni-l poate da (2 Tim. 4.17)?

Ionatan este foarte ataşat de David. Acum se iveşte ocazia când trebuie să intervină în favoarea prietenului său în faţa propriului tată, Saul!Dacă Îl iubim pe Domnul, nu ne vom ruşina să mărturisim despre El în primul rând în propriile familii. Fără teamă, Îl vom mărturisi pe Cel care este fără păcat, care l-a învins pe marele Vrăjmaş şi prin care Dumnezeu a dat o minunată izbăvire (compară cu v. 4-5).Răspunzând la intervenţia lui Ionatan, Saul jură pe numele Domnului că David nu va muri. Promisiune curând uitată! Chiar în momentul în care David este ocupat să-l învioreze, împăratul îşi înnoieşte gestul criminal. Câtă lipsă de recunoştinţă în inima omului faţă de acela care îi făcuse atâta bine, însă în mod special faţă de Mântuitorul, prefigurat aici de David! (Ps. 109.4, 5). Apoi nefericitul împărat, orbit de gelozia lui, îşi urmăreşte ginerele până în casa şi chiar în patul acestuia (vezi titlul Psalmului 59). Mical îşi protejează soţul, dar nu asemenea fratelui ei, Ionatan, printr-o mărturisire curajoasă; ea se foloseşte de minciună şi de disimulare.David fuge pe fereastră. Apostolul Pavel la Damasc, subiect al urii iudeilor, avea să scape în acelaşi fel (Fapte 9.25; 2 Corinteni 11.32, 33).

Până acum David dusese o viaţă bună: ginere al împăratului, ofiţer superior, erou popular, pare că nu are altceva de făcut decât să aştepte liniştit momentul când îi va succeda lui Saul ca împărat. Dar nu va fi aşa! Planul lui Dumnezeu prevedea pentru David ani dificili destinaţi să-l pregătească pentru ocuparea tronului. Încercarea credinciosului are exact acelaşi scop: antrenarea lui aici, jos, pentru a domni apoi cu Isus.Astfel David trebuie să părăsească totul – cămin, poziţie, mijloace de existenţă. Dar, înaintea încercărilor care-l aşteaptă, are de petrecut câteva zile cu Samuel la Naiot. Este un privilegiu pentru tânărul acesta, la începutul carierei lui, să primească învăţătură şi îndemnuri de la un bătrân aflat la sfârşitul călătoriei. Tinerilor credincioşi, vă îndemnăm să căutaţi şi voi această companie a credincioşilor mai vârstnici! Profitaţi de experienţa lor! Timotei a fost şi el instruit alături de apostolul Pavel. Învăţăturile pe care le veţi primi în felul acesta nu vă vor împiedica să aveţi ulterior experienţe personale, cum a avut şi David. Dar ele pot şi trebuie să vă pregătească să le traversaţi fără să fiţi răniţi.

Când Saul vine la Naiot, David fuge. Totuşi David păstrează încă speranţa că-şi va putea relua locul la curte; de aceea se întoarce pentru a se consulta cu prietenul său, Ionatan. „Prietenul iubeşte oricând şi un frate se naşte pentru strâmtorare“ (Proverbe 17.17). Fiind prieteni încă din zilele fericite, David şi Ionatan vor experimenta cât de scumpă şi mângâietoare este afecţiunea lor reciprocă la momentul când soseşte încercarea.Cu atât mai mult se întâmplă aşa în relaţia noastră cu supremul Prieten. Cum I-am putea noi cunoaşte afecţiunea desăvârşită, dacă n-am avut niciodată nevoie de ea? (Evrei 4.15, 16).Aparent, David nu este mai mult decât un sărman proscris (scos în afara legii), pentru care promisiunile divine ale împărăţiei par să fi fost anulate. Dar credinţa lui Ionatan continuă să vadă în el pe cel care va domni fără nici un dubiu, pe cel ai cărui vrăjmaşi vor fi nimiciţi, inclusiv propriul tată (pe care, dintr-un respect lăudabil, evită să-l numească). Este de remarcat certitudinea cu care Ionatan vorbeşte despre viitor. Tot astfel, cei răscumpăraţi de Domnul Isus recunosc, prin credinţă, gloria Lui minunată şi cunosc că Mântuitorul lor, astăzi urât şi respins de lume şi de prinţul ei, va apărea în curând ca Împărat al gloriei, având-i pe toţi vrăjmaşii Săi aşternut al picioarelor Sale.

Cum se poate explica dragostea reciprocă dintre David şi Ionatan? Exista între ei această legătură strânsă: aceeaşi credinţă. Şi unul şi altul demonstraseră această credinţă, câştigând singuri, fiecare la rândul lui, câte o victorie a Domnului asupra filistenilor.Aceasta este posibil pentru că ei au în comun „o credinţă de acelaşi preţ“, prin care credincioşii se recunosc şi se iubesc unul pe altul (2 Petru 1.1). Să ne aducem aminte de aceasta când ne alegem prietenii! Pentru noi, copii ai lui Dumnezeu, nu este posibil să avem o prietenie adevărată, profundă, cu cineva care nu împărtăşeşte aceeaşi credinţă în Domnul Isus Hristos (Ps. 119.63).Nu fără a risca, Ionatan se face încă o dată avocatul lui David înaintea tatălui său, Saul. Lipsit de credinţă, Saul a uitat judecata Domnului asupra sa (13.13, 14) şi, în pofida ei, ar dori să stabilească dreptul fiului său la succesiunea regală (v. 31). Ionatan pare astfel să acţioneze contra propriilor interese. Acesta este semnul dragostei adevărate (vezi 1 Corinteni 13.5). După ce tatăl lui a încercat să-l omoare, el este îndurerat din cauza ofensei aduse lui David şi nu lui însuşi (v. 34). Dragi prieteni, ofensele aduse Domnului Isus de această lume ne îndurerează ele mai mult decât nedreptăţile pe care ni le poate aduce ea nouă?

Viaţa de pribegie a lui David tocmai începe. El se duce la Nob, la preotul Ahimelec.Domnul le va aminti incidentul acesta iudeilor pentru a le dovedi că toate lucrurile (inclusiv legea) trebuie supuse lui Mesia al lor, al cărui tip era David (Marcu 2.25, 26).Înainte de a înfrunta dificultăţile, înainte de a întreprinde orice, să mergem la Isus, Marele nostru Preot. Să-I cerem Lui, ca şi David, hrană şi sabie. Cuvântul Lui, înţeles şi primit, ni le va oferi, prin credinţă, şi pe una şi pe cealaltă.Vai, de pe buzele lui David va trebui să auzim o minciună (v. 2)! Apoi vedem o altă cădere, când caută refugiu la vrăjmaşii lui Israel şi se preface că este nebun înaintea lui Achiş, un prinţ filistean. Ce scenă tristă! Nu este el unsul Domnului, învingătorul lui Goliat, imagine în alte timpuri a Domnului Isus?Tot aşa, este o privelişte tristă atunci când un creştin uită că este un reprezentant al lui Hristos şi se poartă înaintea lumii ca un nebun!Dar suntem mângâiaţi să aflăm din titlul Psalmului 34 că, după greşeala lui, David reabilitat a putut să compună cu ajutorul Duhului acest psalm remarcabil: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice timp ...“ (Psalmul 34.1).

Peştera Adulam devine refugiul lui David. Însă, mai degrabă, Domnul este adăpostul lui, cum afirmă psalmul compus de el pe când se afla în această peşteră: „Tu eşti adăpostul meu“ (Ps. 142.5; vezi şi Ps. 57.1). El adaugă: „Cei drepţi mă vor înconjura, căci îmi vei face bine“ (Ps. 142.7). Cei drepţi? Poate fi vorba cumva de aceşti oameni din v. 2, aparent atât de puţin demni de recomandat, suspecţi, în afara legii, adevărate rebuturi ale societăţii? Da, Dumnezeu dă acest nume acelora care-l iubesc pe unsul Său şi care-l recunosc drept căpetenie. Din momentul în care au venit la David, trecutul trist al vieţii lor nu mai este important.Tot aşa, cei care se strâng astăzi în jurul lui Isus au schimbat dezolarea morală, imensa lor datorie faţă de Dumnezeu, amărăciunea sufletelor lor (v. 2) cu îndreptăţirea pe care le-o dă El. Din momentul în care înţeleg că nu pot face nimic prin ei înşişi, că lumea nu a fost capabilă să-i satisfacă, găsesc în El Căpetenia şi subiectul afecţiunii lor.Ce le putea oferi David însoţitorilor lui? Pentru prezent, nimic altceva decât suferinţe! Dar, pentru viitor, parte la gloria lui

imperială. Aceasta este partea credinciosului! Ce contrast cu oamenii acestei lumi care, asemenea slujitorilor lui Saul în v. 7, îşi primesc toate avantajele şi lucrurile bune în viaţa aceasta!

În timp ce David, viitorul împărat, este rătăcitor şi exilat împreună cu cei care-i sunt credincioşi, Saul urzeşte planuri sinistre împotriva lui. Totodată gelozia îl duce la uciderea preoţilor Domnului. Şi ceea ce n-a dus la îndeplinire contra lui Amalec, vrăjmaşul poporului – cruţându-l pe Agag şi animalele lui – nu-i este teamă să facă cetăţii Nob, trecând-o în întregime (oameni şi animale) prin ascuţişul sabiei. Pentru a-şi împlini răzbunarea, Saul se foloseşte chiar de trădător, de Doeg, un edomit, figură teribilă a Anticristului care, într-un timp viitor, se va ridica împotriva Domnului şi a lui Israel (vezi titlul Psalmului 52).Să luăm acum în considerare o imagine plină de har: Abiatar reunit cu unsul Domnului. „Rămâi cu mine – îl sfătuieşte David – ... cel care caută viaţa mea caută şi viaţa ta“.„Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră – le aminteşte Isus ucenicilor Săi – ... dacă M-au persecutat pe Mine, şi pe voi vă vor persecuta“ (Ioan 15.18, 20). Această persecuţie, această ură din partea lumii este ea un motiv de temere pentru inimile noastre? Să ascultăm atunci ca venind de pe buzele Lui această promisiune de preţ, care nu dezamăgeşte: „La mine vei fi bine păzit“ (v. 23; vezi Ioan 18.9)!

Înştiinţat despre atacul filistenilor asupra Cheilei, David ar fi putut spune: «Este treaba lui Saul să apere ţara». Dar nu a făcut aşa! În pofida riscului, acest om care odinioară îşi scăpase oile din gura leului şi a ursului pleacă să ajute cetatea aflată în pericol. David acţionează astfel ca adevăratul împărat. Numai că nu uită să-L întrebe întâi pe Domnul ce gândeşte în această privinţă (v. 2). Să nu omitem nici noi niciodată să facem aşa, chiar atunci când urmează să întreprindem ceva care ni se pare bun. Aceasta este ceea ce se numeşte dependenţă!Oamenii lui David sunt plini de teamă. Ei ne duc cu gândul la ucenicii Domnului Isus care „se minunau şi, urmându-L, se temeau“ (Marcu 10.32).Pentru a-şi încuraja oamenii, David Îl întreabă încă o dată pe Domnul, care-i răspunde din nou într-un mod atât de clar. Victoria este astfel câştigată. Cu toate acestea, David ştie că poporul pe care l-a scăpat este în stare să-l dea în mâinile lui Saul fără nici o ezitare; nu se încrede deloc în ei. Oare n-a făcut aşa şi Domnul? Venise să-i salveze pe ai Săi; în acelaşi timp însă „nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi ... fiindcă El Însuşi cunoştea ce era în om“ (Ioan 2.24, 25). Şi El cunoaşte, de asemenea, inima fiecăruia dintre noi.

Orb şi împietrit, Saul a îndrăznit să spună despre David în v. 7: „Dumnezeu l-a dat în mâna mea“. Dar v. 14, nu fără ironie, restabileşte adevărul: „Dumnezeu nu l-a dat în mâna lui“ (compară cu Ps. 37.32, 33). Totuşi „omul iubit“, împăratul „după inima lui Dumnezeu“, trebuie să cunoască amărăciunea şi nedreptatea în poziţia sa de la periferia societăţii. Trebuie să treacă prin experienţa întregii răutăţi omeneşti îndreptate contra lui: ură, gelozie, nerecunoştinţă şi chiar trădare. Nu ne duc zifiţii aceştia cu gândul la Iuda vânzându-L pe Domnul? Da, Isus, Împăratul respins, a cunoscut chiar mai mult decât David această revărsare de răutate împotriva Sa, această „aşa mare împotrivire faţă de Sine“ de la păcătoşi (Evrei 12.3). Inima Lui, infinit de sensibilă, a suferit această situaţie în modul cel mai profund posibil.Ce a experimentat David după aceasta putem înţelege din anumiţi psalmi compuşi în deşertul lui Iuda (Ps. 54; 63 ...). Vizita lui Ionatan îl încurajează şi îi poartă gândurile înainte, spre viitor. Însă prietenul credincios lui însuşi „a plecat acasă la el“ (vezi şi Ioan 7.53), în timp ce David, tip al Unuia mai mare decât sine, îşi continuă calea lepădării împreună cu aceia care au părăsit totul pentru a-l urma.

David şi însoţitorii lui şi-au găsit refugiu în alte peşteri: locurile întărite din En-Ghedi. Evrei 11.38 ne relatează despre aceşti oameni ai credinţei, „de care lumea nu era vrednică, rătăcind în pustiuri şi în munţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului“. Apoi îl vedem pe Saul „suflând încă ameninţare şi ucidere“ (asemenea unui alt Saul, cel din Fapte 9.1) şi care, în timp ce-l urmăreşte pe David, intră din întâmplare în peştera în care acesta se ascunsese. Tinerii lui David văd aici imediat mâna lui Dumnezeu: «Domnul îţi oferă ocazia să termini cu vrăjmaşul tău şi să-ţi iei locul pe tron». Însă David nu va face aşa. El îl onorează pe „unsul Domnului“, în pofida răutăţii acestuia (1 Petru 2.17). De asemenea, pune în practică îndemnul din Romani 12.19: „nu vă răzbunaţi singuri, preaiubiţilor“. Vorbind despre această experienţă, David va spune: „... l-am eliberat pe cel care mă asuprea fără temei“ (Ps.7.4). Nobleţea şi bunătatea lui ne amintesc de Isus, care nu S-a răzbunat pe vrăjmaşii Săi, ci, din contră, S-a rugat pentru ei: „Tată, iartă-i“ (Luca 23.34).Încurcat (vezi Ps. 35.4), aparent umilit, Saul trebuie să recunoască drepturile lui David la domnie în Israel.

Samuel moare şi, odată cu el, încetează şi rugăciunile pe care le înalţă cu credincioşie lui Dumnezeu în favoarea poporului (12.23). Moise şi Samuel sunt două exemple sublime de mijlocitori (Ieremia 15.1). Totdeauna este un fapt solemn când Dumnezeu ia la Sine pe un om al rugăciunii, bărbat sau femeie, când o voce este curmată... probabil după ce s-a rugat mult pentru noi. Dar mijlocirea Domnului nu va înceta, „El trăind pururea ca să mijlocească“ pentru noi (Evrei 7.25).David, adevăratul împărat, salvatorul lui Israel, se găseşte în mijlocul poporului lui asemenea unui păstor credincios. El a vegheat asupra turmelor bogatului Nabal cu aceeaşi grijă cu care veghease odinioară asupra celor proprii. Acum îşi trimite tinerii însoţitori la casa omului acestuia cu un mesaj de pace (v. 6; vezi şi Luca 10.5). Dar Nabal nu-l cunoaşte pe David şi-l tratează cu dispreţ (v. 10). Nabal este ca acei farisei care au spus despre Isus: „Pe Acesta nu-L ştim de unde este“ (Ioan 9.29). Nabal îl respinge pe adevăratul împărat şi pe mesagerii lui. Şi faptul acesta confirmă declaraţia pe care Domnul a făcut-o ucenicilor Săi: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; şi cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge“ (Luca 10.16).În plus, asemeni bogatului „nebun“ din Luca 12.16-20, Nabal îşi atribuie tot ceea ce Dumnezeu i-a pus în mâini: „pâinea mea“, „apa mea“, „carnea mea“ etc (v.11).

„Îmi întorc rău pentru bine“, va putea spune David în Psalmul 35.12. Este tocmai ceea ce făcea Nabal. Saul făcuse deja aceasta, cum el însuşi a înţeles în capitolul precedent: „Tu eşti mai drept decât mine; pentru că tu mi-ai întors bine, iar eu ţi-am întors rău“ (24.17). De data aceasta însă, David nu întoarce un bine. Într-o izbucnire de mânie, căpetenia ofensată şi-a încins spada pentru răzbunare. Acum David nu se mai aseamănă Modelului perfect care, „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu ameninţa, ci Se încredinţa pe Sine în mâinile Celui care judecă drept“ (1 Petru 2.23).În casa lui Nabal, înţelepciunea şi prostia locuiau alături. Prostia s-a arătat prin gura necredinciosului Nabal (al cărui nume înseamnă nebun şi pe care l-am comparat deja cu nebunul din Luca 12). Acum înţelepciunea intervine la rândul ei prin credinţa Abigailei, o femeie înţeleaptă (v. 3). Cu daruri, ea vine să-l întâlnească pe cel pe care-l recunoaşte ca fiind unsul Domnului. Cade cu faţa la pământ, îşi mărturiseşte nevrednicia şi preamăreşte gloriile prezente şi viitoare pe care credinţa ei le discerne în împăratul după inima lui Dumnezeu. Vedem cum prostia şi necredinţa merg mână în mână, la fel cum adevărata înţelepciune este nedespărţită de credinţă.

În timp ce Nabal petrece ca un împărat (după ce-l respinsese şi-l insultase pe adevăratul împărat), Dumnezeu Însuşi îl loveşte. Nu pierdem nimic dacă-L lăsăm pe Dumnezeu să acţioneze pentru noi.Abigail, femeie a credinţei, se distinge prin bunul ei simţ, prin agerimea ei (se grăbeşte: v. 18, 23, 42), prin umilinţa ei, prin devotamentul ei. „Când Domnul ... te va pune conducător, ... adu-ţi aminte de roaba ta“, îi ceruse ea (v. 30, 31; compară cu rugămintea tâlharului din Luca 23.42).Abigail primeşte un răspuns care-i întrece toate aşteptările: David o face acum soţia lui. Şi, fără nici un regret, ea îşi părăseşte averile pământeşti pentru a împărtăşi în peşteri şi în deşerturi soarta împăratului respins. Căsătorită anterior cu un neghiob, ea devine însoţitoarea fericită a „omului iubit“: acum, în suferinţele lui, dar după aceea, în împărăţia lui! Ce frumoasă imagine a Adunării, Mireasa lui Hristos, care împărtăşeşte poziţia Domnului ei, astăzi necunoscută şi respinsă de lume, cum este şi El Însuşi, mâine ca să împărăţească cu El în glorie! „Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună“, ni se aminteşte în 2 Tim.

2.12 (vezi şi Rom.8.17).

Generozitatea lui David din cap. 24 păruse în final să atingă inima lui Saul. Dar, vai, nu există la el nici o dovadă de pocăinţă adevărată! Denunţarea laşă a zifiţilor, care încearcă să se facă bine văzuţi de Saul, îl trimite pe răutăciosul împărat prin ţară, împotriva celui care într-o zi îi va lua locul. Psalmul 54, scris cu această ocazie, ne lasă să înţelegem cât de dureros a fost pentru David acest act josnic al zifiţilor. El imploră ajutorul lui Dumnezeu împotriva oamenilor cruzi care caută să-i ia viaţa; ei nu L-au pus pe Dumnezeu înaintea lor (Psalmul 54.3), însă David Îl cheamă şi, ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu Îşi protejează unsul şi-i oferă o nouă ocazie de a-şi arăta curăţia intenţiilor faţă de Saul. O expediţie nocturnă pune în mâinile lui David suliţa cu care, în două împrejurări, împăratul ucigaş încercase să-l omoare. Un singur cuvânt ar fi fost suficient: ... Abişai îl aştepta. Însă şi de această dată îndurarea îi opreşte braţul.Oare nu tocmai astfel a acţionat şi Modelul nostru desăvârşit? (vezi ca expl. Lc.9.54). Isus a pus în practică ceea ce-i învăţase mai înainte pe ucenici: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor care vă urăsc ... Fiţi deci îndurători ... nu judecaţi ... nu condamnaţi“ (Luca 6.27, 36, 37). Să punem şi noi în practică cu atât mai mult aceste cuvinte ale Domnului Isus!

Probabil că este dificil pentru noi să înţelegem caracterul lui Saul. Cum se pot împăca aceste regrete, aceste promisiuni şi aceste manifestări de afecţiune cu implacabilitatea reînnoită cu care-l urmăreşte pe David ca să-l nimicească? Nu trebuie să confundăm niciodată credinţa cu sentimentalismul. Acesta din urmă este în stare să verse lacrimi din abundenţă, să repete fără o convingere adevărată: „am păcătuit“ (15.30; 26.21) şi să-şi ia cele mai solemne angajamente. Dar conştiinţa nu este atinsă, iar dovada stă în faptul că fructele nu durează. Saul este un om superficial, plin de emoţii, dar lipsit de puterea de a-şi pune în aplicare hotărârile bune, pentru că nu are credinţă.Câtă demnitate păstrează David, în pofida umilinţei lui! Cu toate că este hărţuit ca „o potârniche în munţi“, toate lucrurile arată că el este stăpânul situaţiei. El îl mustră pe Abner şi, cu fermitate, îi pune lui Saul întrebări pătrunzătoare, la care acesta nu poate da nici un răspuns (v. 18).Astfel, inimile ne sunt din nou îndreptate spre Acela care, după ce a fost umilit, batjocorit şi respins, „va fi înălţat şi va fi ridicat şi va fi foarte sus“. Şi se adaugă: „înaintea Lui împăraţii îşi vor închide gura“- Is 52.13-15.

O primă vizită a lui David în Gat la Achiş avusese ca rezultat completa sa confuzie (21.10-15). Acum, în ciuda acelui fapt, se întoarce acolo pentru că-i este teamă de Saul. Nu-l mai recunoaştem pe cel care, în capitolul precedent, coborâse fără teamă chiar în mijlocul taberei adverse, ca să ia suliţa de la căpătâiul lui Saul. Şi încă mai greu ne este să-l recunoaştem pe învingătorul lui Goliat în acest om care se duce să caute refugiu la filisteni. Vai, nu se întâmplă oare adesea să nu mai putem fi recunoscuţi ca nişte urmaşi ai lui Isus? Cu ajutorul Lui, probabil că am câştigat unele victorii. Asemenea lui David, ne-am arătat încrederea în Dumnezeu, fermitatea în mărturia pentru El înaintea oamenilor. În noi s-au putut vedea atunci caractere ale harului. Apoi, de la o clipă la alta, n-a mai rămas nimic. Ne găsim de partea lumii, aliaţi cu vrăjmaşii Domnului.În adevăr, la Gat, David a uitat cum l-a înfrânt pe Goliat. Dragi prieteni, să nu uităm crucea niciodată! Ca o barieră, ea ne separă de lumea care L-a crucificat pe Isus (citiţi Galateni 6.14).

În timp ce David se găseşte la Gat într-o poziţie dublă şi periculoasă, Saul se găseşte într-o situaţie şi mai dificilă. În faţa filistenilor, care s-au strâns pentru un nou război, inima îi tremură foarte tare, pentru că nu mai are pe ce să se sprijine. După ce-L abandonase pe Domnul, el este acum cel abandonat. Saul I se adresează Domnului pe toate căile. Trudă în zadar: Dumnezeu rămâne surd! Iată o ilustrare solemnă a textului de la Proverbe 1.24-28! Dar să ne aducem aminte că cel credincios nu poate să se aştepte să afle voia Domnului cât timp conştiinţa i se găseşte într-o stare rea.Şi astăzi anumite persoane pretind că pot chema spiritele celor morţi, dar diavolul le foloseşte ca să rătăcească sărmanele suflete superstiţioase. Acestea se regăsesc astfel pe ele însele într-o comunicare nu cu cei morţi, ci, de fapt, cu demonii.Copii ai lui Dumnezeu, nu fiţi nici măcar curioşi faţă de aceste lucruri! Ele sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu (Deuteronom 18.10-12; Levitic 19.31). Saul cunoştea lucrul acesta; în zile mai bune veghease la îndepărtarea lor din Israel (v. 3). Om inconstant, carnal, iată-l totuşi cum, în confuzia lui, a recurs la această vrăjitoare din En-Dor.

Ce scenă înspăimântătoare! Însăşi femeia scoate un ţipăt chinuitor (v. 12), iar aceasta pentru că nu în urma vrăjilor ei a apărut Samuel. Nici ea, nici stăpânul ei, Satan, n-aveau puterea să facă aşa ceva. Mâna lui Dumnezeu era aceea care, pentru un moment, a întredeschis poarta locuinţei morţilor şi a făcut să urce în scenă robul Său Samuel.Ceea ce profetul are de spus seamănă cu mesajul pe care, ca mic copil, avusese misiunea să i-l transmită lui Eli (3.11-13). Este o confirmare îngrozitoare a judecăţii Domnului. Încă o zi şi va fi adusă la îndeplinire. Împărăţia va fi luată de la Saul şi va fi dată lui David. Împăratul şi fiii lui i se vor alătura lui Samuel, în locul unde morţii aşteaptă învierea: spre viaţă ori spre judecată.Este deosebit de solemn sfârşitul acestui om care îşi începuse domnia atât de promiţător. Dragi prieteni, reţineţi bine aceasta: oamenii cu cele mai frumoase caractere, dar care nu au „viaţa nouă“, merg spre o pedeapsă eternă tot atât de sigur ca şi cei mai mari păcătoşi. Isus dă această viaţă divină tuturor acelora care I-o cer. Tu o ai?

Atât timp cât nu exista un război deschis între Israel şi filisteni, poziţia lui David faţă de străini putea fi scuzată, deoarece fusese condus în exil chiar de ura lui Saul. Acum însă, în pragul bătăliei, situaţia aceasta devine imposibilă. David ar fi trebuit să-şi dea seama de lucrul acesta, dar continuă jocul său dublu, arătându-se gata să-şi încingă armele contra lui Israel, fiind însă de partea filistenilor. Domnul, în îndurarea Lui, Se foloseşte de suspiciunea prinţilor, pentru a-l smulge pe David, tocmai la timp, din cursa în care se aruncase singur.Să reţinem bine că, pentru credincios, lumea nu este numai un străin, ci şi un vrăjmaş. Ea nu este mai puţin periculoasă prin avansurile sau prin complimentele ei – aici ale lui Achiş către David (v. 6, 9) – decât prin manifestările ei de violenţă.Omul cu faima de a fi ucis zecile lui de mii de filisteni a fost în stare să-şi uite propriile victorii. Dimpotrivă, vrăjmaşii lui le-au păstrat usturătoarea amintire (v. 5; 21.11). Şi când noi uităm crucea şi mărturia noastră anterioară, lumea ştie să ne arate întotdeauna cu degetul: «Nu este acesta credinciosul care se credea mai bun decât noi?»

Dumnezeu n-a permis ca David să participe în bătălie nici contra lui Saul, pe care-l cruţase de două ori atât de generos, nici contra lui Ionatan, prietenul său, nici contra lui Israel, peste care fusese chemat să domnească!Cu toate că a fost împiedicat de la aceasta, trebuie acum să sufere disciplinarea, asemenea oricărui slujitor neascultător. Disciplina constă în dezastrul pe care îl găseşte când se întoarce la Ţiclag. Ce tragedie pentru aceşti oameni şi mai ales pentru căpetenia lor! Aceia care-i sunt cei mai dragi au dispărut. Nu ştie dacă sunt morţi sau doar captivi. David a pierdut totul. Şi chiar mai rău: exilat din Israel, urmărit de Saul, respins de falşii săi prieteni, filistenii, este acum înlăturat de prietenii lui adevăraţi, care i-au fost însoţitori fideli de la început, căci ei se întorc împotriva lui şi vorbesc să-l ucidă cu pietre. Nu mai are nimic ... Cu toate acestea, Dumnezeu rămâne! Şi citim aceste cuvinte remarcabile: „David s-a întărit în Domnul Dumnezeul lui“ (v. 6). Nemaiputând conta pe nimeni şi pe nimic, înţelege semnificaţia imnului: «Când totul a apus, El îmi rămâne, numai El». Apoi, cu această putere pe care a regăsit-o în Dumnezeul său, David se angajează hotărât în urmărirea jefuitorilor amaleciţi.

Sărmanul sclav egiptean abandonat de stăpânul lui, pe care David îl adăposteşte şi îl înviorează cu apă şi hrană, ne reaminteşte de condiţia păcătosului pierdut. Când Satan l-a lăsat într-o stare de slăbiciune totală şi de moarte morală, Isus, asemenea bunului Samaritean, îi dă

acestui păcătos atât viaţa, cât şi puterea şi capacitatea de a-I sluji.Conduşi de băiatul acesta, David şi oamenii lui cad fără veste asupra amaleciţilor ocupaţi cu sărbătorirea victoriei. Dumnezeu permite ca ei să recupereze tot ce le fusese furat şi să intre în posesia unei prăzi bogate. Acesta este harul divin de care toţi trebuie să profite, chiar şi cel care „a rămas la bagaje“! Iată răspunsul lui David pentru însoţitorii săi egoişti şi geloşi! Nu este aceasta şi învăţătura Evangheliei? Lucrătorul de la ceasul al unsprezecelea va primi tot atât cât prietenii lui care au început de dimineaţă, în ciuda resentimentului lor; pentru că el s-a învoit cu un stăpân plin de bunătate (Matei 20.14, 15). Să nu credem, de exemplu, că un credincios infirm sau bolnav va fi mai puţin favorizat în ziua lui Hristos deoarece, aparent, nu se găseşte «în prima linie». Noi nu suntem în stare să judecăm serviciul altor creştini, nici să estimăm răsplata lor. Domnul le-a pregătit-o pe măsura dragostei Sale desăvârşite.

În timp ce au loc aceste evenimente, între Israel şi filisteni începe lupta. Curând sorţii înclină în favoarea filistenilor, pentru că aceştia au la dispoziţie un corp de arcaşi împotriva cărora israeliţii, loviţi de la distanţă, nu-şi mai pot folosi armele. Apoi deodată totul este pierdut pentru Saul. Şi, prin contrast cu David în capitolul precedent (v. 6), nici Dumnezeu nu este cu el. Singura cale de ieşire pe care o poate vedea, deşi e tragică, este să-şi ia viaţa. Acelaşi lucru îl va face şi Iuda. Astfel, asemenea multor oameni sărmani a căror disperare i-a condus la sinucidere (mai degrabă decât în braţele Domnului), dorind să scape de o dezonoare pe pământ, Saul nu face decât să se arunce mai repede într-o nenorocire eternă. Sărmanul om! Avusese împărăţia şi tot ce şi-ar fi putut dori cineva în lumea aceasta. Dar la ce îi folosesc toate acestea celui care „şi-ar pierde sufletul?“ (Marcu 8.36).Locuitorii Iabesului din Galaad, o cetate având legături de sânge cu seminţia lui Beniamin (Judecători 21.14), îşi arată recunoştinţa faţă de Saul, care cândva îi salvase (cap. 11).Acum vechea ordine a lucrurilor este dată deoparte, pentru a face loc împăratului ales de Dumnezeu, David, o imagine a Domnului Hristos venind să domnească în glorie.

clickbible.org